

Middelen en voornaamste argumenten

Het beroep is gebaseerd op de volgende middelen:

1. Het besluit van 14 april 2021 is in strijd met een wezenlijk vormvoorschrift in de zin van artikel 263, lid 2, VWEU, omdat het niet regelmatig is vastgesteld.
2. Het besluit van 14 april 2021 en de bijlagen I tot en met III erbij zijn in strijd met wezenlijke vormvoorschriften in de zin van artikel 263, lid 2, VWEU en met het recht op behoorlijk bestuur, omdat ze niet voldoende zijn gemotiveerd overeenkomstig artikel 296, lid 2, VWEU en artikel 41, lid 2, onder c) van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: "Handvest").
3. Het besluit van 14 april 2021 en de bijlagen I tot en met II erbij zijn in strijd met het recht op een doeltreffende voorziening in rechte volgens artikel 47, lid 1, van het Handvest, omdat het praktisch onmogelijk is om een rechter afdoende te laten toetsen of het besluit inhoudelijk juist is.
4. Het besluit van 14 april 2021 en de bijlagen erbij zijn onrechtmatig, omdat de artikelen 4 tot en met 7 en 9 van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63⁽¹⁾ onrechtmatig zijn. Deze artikelen zijn in strijd met het recht van de instellingen op effectieve rechterlijke bescherming, aangezien zij ertoe hebben geleid dat op basis daarvan inherent ondoorzichtige besluiten werden vastgesteld.
5. Indien wordt geoordeeld dat de ondoorzichtige berekening van de bijdrage van de instellingen reeds in artikel 70, lid 2, van verordening nr. 806/2014⁽²⁾ en artikel 103, leden 2 en 7 van richtlijn 2014/59⁽³⁾ werd voorgeschreven, moeten deze rechtshandelingen op de in het vierde middel genoemde gronden onrechtmatig en daarmee niet toepasselijk worden verklaard.
6. Het besluit van 14 april 2021 is in strijd met de artikelen 6, 7 en 20, lid 1, van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63, doordat verweerder in het kader van de berekening van de risicoaanpassingsmultipliator noch rekening heeft gehouden met de risico-indicator betreffende de nettostabielefinancieringsratio ("NSFR") noch met de risico-indicator betreffende het minimumvereiste voor eigen vermogen en in aanmerking komende passiva ("MREL") dan wel de risico-indicatoren complexiteit ("complexity") en afwikkelbaarheid ("resolvability").
7. Het besluit van 14 april 2021 en de bijlagen I tot en met III erbij zijn in strijd met wezenlijke vormvoorschriften in de zin van artikel 263, lid 2, VWEU en met het recht op behoorlijk bestuur van artikel 41, lid 2, onder a), van het Handvest, omdat verzoekster niet is gehoord voordat het betrokken besluit werd vastgesteld.

⁽¹⁾ Gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 van de Commissie van 21 oktober 2014 tot aanvulling van richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van wat de vooraf te betalen bijdragen aan afwikkelingsfinancieringsregelingen betreft (PB 2015, L 11, blz. 44).

⁽²⁾ Verordening (EU) nr. 806/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 15 juli 2014 tot vaststelling van eenvormige regels en een eenvormige procedure voor de afwikkeling van kredietinstellingen en bepaalde beleggingsondernemingen in het kader van een gemeenschappelijk afwikkelingsmechanisme en een gemeenschappelijk afwikkelingsfonds en tot wijziging van verordening (EU) nr. 1093/2010 (PB 2014, L 225, blz. 1).

⁽³⁾ Richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 betreffende de totstandbrenging van een kader voor het herstel en de afwikkeling van kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van richtlijn 82/891/EEG van de Raad en de richtlijnen 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU en 2013/36/EU en de verordeningen (EU) nr. 1093/2010 en (EU) nr. 648/2012, van het Europees Parlement en de Raad (PB 2014, L 173, blz. 190).

Beroep ingesteld op 7 juli 2021 — Norddeutsche Landesbank — Girozentrale / GAR

(Zaak T-403/21)

(2021/C 368/43)

Proceestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Norddeutsche Landesbank — Girozentrale (Hannover, Duitsland) (vertegenwoordigers: D. Flore en J. Seitz, advocaten)

Verwerende partij: gemeenschappelijke afwikkelingsraad (GAR)

Conclusies

Als rechtsopvolger van Deutsche Hypothekenbank (Actien-Gesellschaft) verzoekt verzoekster

- het besluit van verweerder van 14 april 2021 (kenmerk: SRB/ES/2021/22), met inbegrip van de bijlagen, met name bijlage I met daarin de “afzonderlijk (per instelling) in de geharmoniseerde bijlagen weergegeven uitkomsten van de berekening die is uitgevoerd voor alle instellingen waarvoor de voor 2021 vooraf te betalen bijdragen moeten worden bepaald”, voor zover deze bijlagen elk voor verzoekster van belang zijn, nietig te verklaren, en
- verweerder te verwijzen in de kosten van de procedure.

Middelen en voornaamste argumenten

Het beroep is gebaseerd op de volgende middelen:

1. Schending van het recht om te worden gehoord
 - Verweerder heeft verzuimd Deutsche Hypothekenbank te horen alvorens het bestreden besluit vast te stellen, waardoor artikel 41, leden 1 en 2, onder a), van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: “Handvest”) is geschonden.
2. Schending van procedureregels
 - Het bestreden besluit is nietig omdat bij de vaststelling ervan algemene procedurele vereisten zijn geschonden die voortvloeien uit artikel 41 van het Handvest, artikel 298 VWEU, de algemene rechtsbeginselen en het intern reglement van verweerder.
3. Ontoereikende motivering van het bestreden besluit
 - Het bestreden besluit bevat in strijd met artikel 296 VWEU geen afdoende motivering; met name ontbreken de motivering van de individuele gevallen en de uiteenzetting van de fundamentele overwegingen in het kader van de evenredigheid en de beoordelingsmarge.
 - De berekening van de jaarlijkse bijdrage is bovendien niet begrijpelijk, inzonderheid omdat uiteenlopende begrippen zijn gebruikt en belangrijke tussenstappen niet zijn weergegeven.
4. Schending van het fundamentele recht op doeltreffende rechterlijke bescherming doordat het bestreden besluit niet kon worden geverifieerd
 - De ontoereikende motivering van het bestreden besluit maakt voor verzoekster de rechterlijke toetsing op niet onbeduidende wijze moeilijker.
 - Verweerder heeft in het bijzonder het beginsel van hoor en wederhoor geschonden, welk beginsel inhoudt dat de partijen zowel de feitelijke als de juridische omstandigheden moeten kunnen bespreken die bepalend zijn voor de uitkomst van de procedure.
5. De toepassing van de IPS (Institutional Protection Scheme)-indicator schendt hogere rechtsregels
 - Bij de toepassing van de IPS indicator is de consequentie van het lidmaatschap van Deutsche Hypothekenbank van het institutioneel protectiestelsel van de Sparkassen Finanzgruppe onjuist beoordeeld.
 - Overeenkomstig artikel 6, lid 5, tweede zin, van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 ⁽¹⁾ had verweerder ook in aanmerking moeten nemen dat het niet erg waarschijnlijk is dat de betrokken instelling in afwikkeling komt te verkeren en dus van de afwikkelingsfinanciering gebruik zal maken en had hij voorts rekening moeten houden met het evenredigheidsbeginsel.
6. Het in aanmerking nemen van de algemene derivatenrisicopositie in het kader van de risico-indicator voor “handelsactiviteiten, blootstellingen buiten de balanstelling, derivaten, complexiteit en afwikkelbaarheid” schendt de in het licht van hogere rechtsregels uit te leggen gedelegeerde verordening (EU) 2015/63
 - Verweerder had er bovendien, in overeenkomstig de vereiste afstemming op het risicoprofiel, bij het in aanmerking nemen van de algemene derivatenrisicopositie in het kader van artikel 6, lid 5, eerste zin, onder a), artikel 6, lid 6, en artikel 7, lid 4, eerste zin, onder a), van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63, rekening mee moeten houden dat in het geval van Deutsche Hypothekenbank alle derivaten aan niet-handelsdoeleinden waren toegewezen die uitsluitend als zekerheid dienden en dat Deutsche Hypothekenbank een niet erg gecompliceerde en gemakkelijk afwikkelbare instelling is.

7. Door geen rekening te houden met de MREL [Minimum Requirements for own funds and Eligible Liabilities (minimumvereiste voor eigen vermogen en in aanmerking komende passiva)] in het kader van de pijler “risicoblootstelling” is gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 geschonden
 - Verweerder had overeenkomstig artikel 6, lid 1, onder a) en lid 2, onder a), van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 rekening moeten houden met verzoeksters bovengemiddeld hoge MREL-quotum van 67,6 %, dat veel hoger was dan het door de gemeenschappelijke afwikkelingsraad vastgestelde minimumquotum van 8 %.
8. De toepassing van de risicoaanpassingsmultiplicator schendt de in het licht van hogere rechtsregels uit te leggen gedelegeerde verordening (EU) 2015/63
 - Verweerder had bij de vaststelling van de risicoaanpassingsmultiplicator rekening moeten houden met verzoeksters geringere kans op wanbetaling en bovengemiddelde MREL-quotum, overeenkomstig de vereiste afstemming op het risicoprofiel en het grondrecht van vrijheid van ondernemerschap van artikel 16 van het Handvest.
9. Subsidiair: artikel 7, lid 4, tweede zin, van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 schendt hogere rechtsregels
 - Door in artikel 7, lid 4, tweede zin, van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 te voorzien in een relativering van de IPS-indicator schendt deze bepaling het in artikel 20 van het Handvest neergelegde algemene gelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel, aangezien instellingen die aan dezelfde institutionele garantie zijn onderworpen en dus dezelfde kans op wanbetaling hebben, verschillend kunnen worden behandeld.
10. De in bijlage I, stap 1, van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 gegeven definitie van “interbancaire deposito’s” schendt hogere rechtsregels
 - De in bijlage I, stap 1, van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 gegeven definitie van “interbancaire deposito’s” is onrechtmatig, aangezien het in aanmerking nemen van risiconutraal waardepapier, zoals bijvoorbeeld pandbrieven op naam, wegens de daarvoor aanwezige dekking geen rol mag spelen bij de berekening van de risico-indicator “interbancaire kredieten en deposito’s”.
11. De indeling in cellen overeenkomstig bijlage I, stap 2, van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 schendt hogere rechtsregels
 - De in bijlage I, stap 2, van gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 vastgestelde indeling in cellen is onrechtmatig, aangezien het geringe aantal cellen en het identieke aantal instellingen per cel geen voldoende gedifferentieerde afweging van het risicoprofiel van de betrokken instelling, zoals bijvoorbeeld Deutsche Hypothekenbank, mogelijk maken.

(¹) Gedelegeerde verordening (EU) 2015/63 van de Commissie van 21 oktober 2014 tot aanvulling van richtlijn 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van wat de vooraf te betalen bijdragen aan afwikkelingsfinancieringsregelingen betreft (PB 2015, L 11, blz. 44).

Beroep ingesteld op 9 juli 2021 — Duitsland/ Commissie

(Zaak T-409/21)

(2021/C 368/44)

Procestaal: Duits

Partijen

Verzoekende partij: Bondsrepubliek Duitsland (vertegenwoordigers: J. Möller en R. Kanitz)

Verwerende partij: Europese Commissie

Conclusies

- het besluit van de Europese Commissie van 3 juni 2021 over staatssteun SA.56826 (2020/N) — Germany — 2020 reform of support for cogeneration en staatssteun SA.53308 (2019/N) — Germany — Change of support to existing CHP plants (§ 13 KWKG), nietig verklaren voor zover hierin wordt vastgesteld dat
 - a) de subsidie voor het opwekken van KWK-elektriciteit in nieuwe, gemoderniseerde en achteraf aangepaste hoogrendementsinstallaties,